ఆకలి పోరాటం

అయ్యగారి శ్రీనివాసరావు

"నువ్వు చెప్పుకోవలసిందే మైనావుందా?" వాదనలన్నీ పూర్తయిన తర్వాత తన తీర్పు ఇచ్చే ముందు బోనులో నిలబడ్డ కృష్ణవేణి వైపు తిరిగి ప్రశ్నించాడు జడ్జీ.

కోర్టు హాలంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది ఆమె ఏమి చెబుతుందో వినడాని కన్నట్టు. కాని రెండు మూడు నిముషాలైనా ఆమె మౌనం విడిచి పెట్టకుండా కనీసం తలెత్తకుండా ఉండడంతో పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ అన్నాడు.

"యువరానర్ ! ముద్దాయి స్వయంగా నేరం ఒప్పుకుని పోలీసులకి లొంగిపోయిన తర్వాత, అదీ కాక ఏ ప్రశ్నకీ మౌనమే సమాధానమైన తర్వాత ఇంకా ఆమె చెప్పుకునే దేదీలేదని నా అభిప్రాయం. కాబట్టి ఈ ముద్దాయి నేరానికి తగిన శిక్ష విధించవలసిందిగా కోర్టు వారిని కోరుతున్నాను" అన్నాడు వినయంగా.

ఆ మాటవిన్న న్యాయమూర్తి ఆమె వైపు చూస్తూ "నువ్వు చెప్పుకునే దేదీలేనట్టేనా?" అన్నాడు చివరి అవకాశంగా.

ఆ మాటకి నెమ్మదిగా తలెత్తింది కృష్ణవేణి. న్యాయమూర్తి వైపు తిరిగి "నేను చెప్పే విషయాన్ని పూర్తిగా వినే ఓపిక తమకుందా?" అంది. ఆమె ముఖంలో ఏ భావం లేదు నిర్లిప్తత తప్ప.

"నీవేది చెప్పినా విన్న తర్వాతే తీర్పు చెప్పడం జరుగుతుంది. చెప్పదలచుకున్నదేదో నిర్భయంగా చెప్పుకోవచ్చు" అన్నాడు శాంతగంభీరవదనంతో.

ఆ మాటతో కొద్దిగా ధైర్యం వచ్చినట్లుంది. నెమ్మదిగా గొంతు సవరించుకుంది. ఇన్నాళ్ళు తన హృదయంలో బలవంతంగా బంధించిన మహాసాగరాన్ని బయటకు విడిచింది.

★ ★ ★

సాయంత్రం దాటిపోయే సమయం. ఆకలి లాగానే ఆలస్యం చెయ్యకుండా తన డ్యూటీ కొచ్చేస్తోంది చీకటి. సంధ్యా సమయం అనే సరికి ఎందరెందరికో ఎన్నెన్నో గుర్తొచ్చినా కృష్ణవేణి మాత్రం అలాటి అనుభూతుల న్నింటికీ అతీతంగా అలంకరించుకుని పెల్లలు రాలిపోతున్న మట్టి అరుగు మీద తన జీవితం లాగే ఉన్నాలేదే మోననిపించే తాటాకుల చూరు కింద తనని ప్రదర్శనకి పెట్టుకుంది.

ఎదురుగా రోడ్డు. రకరకాల ఒత్తిడులతో, ఒడుదుడుకులతో అటూ ఇటూపోయే జనం. అందులో ఏ ఒక్కరైనా తనకి ఫర్వాలేదు. తననుపయోగించుకుని తనకు పయోగ పడడానికి కాని ఏ ఒక్కరైనా తలెత్తి ఇటువైపు చూడరే. ఆ ఉద్దేశ్యంతో వచ్చే కొద్ది మందీ తనెదురుగానే. అంతో ఇంతో తనలోగిలి కంటే అందంగా కన్పించే వైపే పోతున్నారు తప్ప కనీసం కన్నెత్తి చూడరేం? చూస్తే కలిగించగల శక్తి తనకుంది. అదే తన వృత్తిలోని ప్రత్యేకత.

ఒకపూటా? ఒకరోజా? మూడ్రోజుల్నుంచి ఇదే వరస "ఇక లాభంలేదు. ఏదో విధంగా తన అవసరం తీర్చుకోవాలి" ఆ నిర్ణయానికి రాగానే ఉడిగిపోతున్న శక్తి కూడదీసుకుని వాకిట్లోకి వచ్చి రోడ్డు కెదురుగా నిలబడింది.

అందాలకి పరదాళుగా నిలిచిన పైట సరిచేసి దర్శనానికి సిద్ధం చేసిదాన్ని నడుంకి బిగించింది. నీరసంతో మూసుకుపోతున్న కళ్ళలో లేని కాంతి అరువు తెచ్చుకుని చెదిరిపోయిన చిరునవ్వుని సరిచేసి పెదవుల సందున బిగించింది. పైట చాటు అందాలు ఇంకా పూర్తిగా విందు చేయలేకపోతున్నాయేమోనని మరొక్కసారి చూసుకొని తృప్తిగా నిట్టూర్చింది.

ఆ నిట్టూర్పు వెనక నిజాల నీలినీడలు గుర్తించగలిగే ఓపిక ఎవరికైనా ఉంటే ఎన్నెన్నో కన్పిస్తాయి.

తనకి పుట్టినాటినుంచీ కన్న తోడెవరూ లేకపోయినా తనని వెన్నంటి పెంచింది ఒకే ఒక మహాతల్లి. అది తను పెద్దయినా తనని వీడకుండా ఉండి "నువ్వు ఒంటరివి కావు నీకునేను తోడున్నానని" ప్రతిక్షణం గుర్తు చేసే ఆకలి. తననిన్నాళ్ళు వెన్నంటి ఉన్నందుకు దాని ఋణం ఎప్పటికప్పుడు ఏదోలా తీర్చుకున్నా ఇంకా తీరని ఆ ఋణం తీర్చుకోడానికి ఎన్ని మార్గాలు వెతికినా తనని నీతిగా నిలబడనీయలేదీ సమాజం. అన్ని దారుల్నుంచీ కబళించి ఈ స్థానంలో నిలబడితే ఆ మార్గంలోనే తన బతుకును వెళ్ళమారుస్తూ తనదారిని తనుపోతూంది. కాని నలుగురు నడిచే బాటలో ఎన్నో బలహీనతలున్న జనంలోంచి వచ్చిన ఏ బలమైన బీజమో తనకి తనుకోరని, తనకు భారమైన మరో తోడుకావడంతో కాదనలేకపోయిన నేరానికి తనతోబాటు ఆబిడ్డ బాధ్యత కూడా వహించక తప్పలేదు కృష్ణవేణికి.

"మా కంపెనీ సబ్బు వాడండి. మీ బట్టలు తెల్లగా మిలమిల లాడతాయి" చెప్పింది సేల్స్ గర్ల్.
"అయితే నా నీలి, ఎరుపు, పచ్చ చీరలన్నీ తెల్లబడతా యన్నమాట! అమ్మో! మీ సబ్బు లొద్దండి." కంగారుగా అంది ఆవిడ.

బలాదూర్ జీవితానికి బాధ్యత ఒకటి కలిగింది. తన పొట్టగడవడమే కష్టమైన సమయంలో చిన్నపొట్ట నింపడం మరీ కష్టమైపోతోంది.

ఎలాగైనా ఆరొంపి లోంచి బయటపడాలని ఎంతగా అనుకున్నా అంతలోతుకి కూరుకుపోతోంది తను.

"ఏయ్! పైట చాటు అందాలు బైటపడ్డాయి చూసుకో" సైకిల్‌పై పోతున్న ఒక ఆకతాయి అరుపుతో ఆలోచనల్లోంచి ఈలోకంలో కొచ్చింది.

ఆ మాటకి జీవంలేని నవ్వొకటి విరిసిందామె పెదవులపైన "అవి ఆకర్షణకి తప్ప ఆకలి తీర్చడానికి పనికిరాకే ఈ క్షణంలట నీకళ్ళబడ్డాయి" అనుకుంది. ఆ విషయం జ్ఞాపకం రాగానే మరిచిపోకపోయినా మరోసారి ఇంట్లోని బిడ్డ ఆకలి కడుపుగుర్తొచ్చింది.

'నిజమే ఎందరో పురుషుల కామదాహం తీర్చిన ఈ అందాలు నేడు ఒక చిన్న బిడ్డ ఆకలి తీర్చడానికి పనికి రాకుండా పోతున్నాయి. మూడ్రోజుల్నుంచి తనేమీ తినక పోవడంతో ఉన్న అంతంత మాత్రం పాలు కూడా హరించుకుపోయాయి. బిడ్డ పరిస్థితి చెబితే మొన్న నిన్న గ్లాసుడు నీళ్ళపాలైనా అరువిచ్చిన టీకొట్టు చిన్నయ్యా తన పరిస్థితి చూసి, అతడి స్తోమతు కూడా చూసుకుని మరి అరువియ్యలేనని తెగేసి చెప్పేసాడు. ఆ పాలు ఆ వెంటనే అరిగిపోయినా బిడ్డ ప్రాణానికే లోటూ రాలేదు. కానీ ఇవాళ అవీలేవు. దాంతో పొద్దుట్నుంచీ బిడ్డ మరీ ఆకలికి కంకటిల్లిపోతున్నాడు. ఆ బిడ్డ ఆకలి తీర్చేమార్గం లేక సంపాదనకి మరో దారిలేక పొద్దుట్నుంచి ఈ క్షణాల కోసం ఎదురు చూస్తూనే గడిపింది తను. ఈ రోజు బిడ్డ అదృష్టం ఎలావుందో.

లోపల్నుంచి ఏడుపు వినబడేసరికి కర్తవ్యం గుర్తొచ్చింది. ఆకలితో సొమ్మసిల్లిన బిడ్డ లేచాడని తెలుసుకుంది. కాని ఆ బిడ్డ దగ్గర కెళ్ళి ఆకలి ముఖం చూడ్డానికి ధైర్యం చాల్లేదు. చుట్టూ చూసింది. తన ఆలోచనల కంటే చిక్కగా కమ్ముకున్న చీకట్లను చూసేసరికి ఒక్కసారి భయం ఆవహించింది. ఆ భయం చీకటిని చూసి కాదు. అసలు తనలాటి బ్రతుకులకి చీకటంటే ప్రియమే గాని భయం లేదు. కాని ఈ రోజు కూడా క్రితం రోజులాగే తమ బ్రతుకుల్లో ఆకలిని అధికం చేసిపోతాయేమోనని భయం. ఆ ఆలోచన రాగానే పట్టుదల పెరిగింది.

"అలా జరగడానికి వీల్లేదు" ఒక నిశ్చయానికొచ్చి మరి కొంత రోడ్డు దగ్గర కొచ్చి నిలబడింది. పదిగజాల దూరంలో ఎవరో రావడం గమనించింది.

"ఈ అవకాశం వదులుకోకూడదు. ఎలాగైనా వినియోగించుకోవాలి" అనుకుంటుండగానే ఆ వ్యక్తి దగ్గర కావడంతో

"ఇదిగో.... మిమ్మల్నే.... ఇలారా...." నరాల్లో లేని శక్తి కూడదీసుకుని ఒయ్యారాలొలక బోస్తూ, జీవం లేని కళ్ళల్లో కైపుని నింపుకుని నెమ్మదిగా పిలిచింది.

ఆ మాట విన్నతడు "సాల్లే! ఈ ఒక రోజు తోటి సుఖం అక్కర్లేదనుకునే ఉద్దేశం నాకు లేదు" అంటూ పక్క నుంచే వెళ్ళిపోతున్న అతడి మాటలు హృదయానికి తగలకుండా అడ్డుపడింది అనుభవమనే కవచం. అదీ కాక వాటిని పట్టించుకునే స్థితిలో లేదామె. ఆమె ధ్యేయం ఒకటే. తను బతకాలి తన కోసం కాదు. తను బతికి బిడ్డని బతికించాలి. పాపపంకిలమైన జీవితంలో బిడ్డని ఆకలితో చంపి మరో పాపం చెయ్యకూడదు. ఎలాగైనా బతికించుకోవాలి. ఆ ఆలోచనలలా సాగుతుండగానే ఎదురుగా రిక్షా సింహాచలం ఖాళీ రిక్షాతో కనబడ్డాడు. పిలిచింది.

"ఏటి మరదలా! బేరాల్నేవిటి! తీరుబాటుగ రోడ్డు మీద బీటు కొడ్తున్నవ్" బీడీ దమ్ము గట్టిగా లాగి అడిగాడు.

"చూడకుడదూ?" నవ్వుతూనే అంది. పైకి మామూలుగా అన్నా "ఏదైనా తేకపోతాడా?" అనే ఆలోచనతోటి అంది. తన అవసరం బయట పడనీయకుండా.

"ఏటీ మద్దెన జోకుల్నేర్సినవ్. కాలీ రిక్షా సూత్తే తెల్లంలే? మేట్నీ కైంకి బండి తీసి కాడ్నుంచి ఇయ్యాల వరకు నాకే బేరాన్నేక ఏడుత్తూంటే నీకు బేరా లెక్కన్నుంచి తెమ్మంటవ్? ఓ పన్జెయ్యి. ఇద్దరికీ బేరాన్నేవు గదా? సర్దాగా కాలచ్చేపం సేద్దాంరా" బీడీ నేలకేసి కొడ్తూ అన్నాడు.

ఆ మాటకి "డబ్బులున్నాయా?" అడిగింది. హాస్యాని కన్నట్టున్నా కనీసం ఆ విధంగానైనా తన అవసరం తీరుతుందేమోననే చిరు ఆశతో.

"మర్దలికి మరీ ఇగటా లెక్కువైపోనాయ్. నీ కట్టం ఉంచుకోన్లే. ఈ పాలి బేరం తెచ్చినప్పుడు కమిసనడగన్లే" అన్నాడు.

"ఒరే సిమ్మా! ఇగటం కాదురా మూడ్రోజుల బట్టి బేరాల్లేక బిడ్డ నీర్సపడిపోయాడ్రా" చెప్పక తప్పని పరిస్థితుల్లో చెప్పుకుంది.

"సర్లే మందుకు డబ్బిన్నేక నిన్నడుగుదమనొత్తే నన్నే అడిగేట్టున్నవ్. లేత్తూనే ఏ బెస్తాకారి మొకం సూసానో ఒస్తా అదిగో బేరం ఒత్తున్నట్టుంది రెడీ అవు" అంటూ ఎదురుగా వస్తున్న మనిషిని చూపించి రిక్షా ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు సింహాచలం.

ఇటువేపే వస్తున్న ఆ మనిషి తన దగ్గరకే రావాలని కనబడని వేల వేల దేవుళ్ళకి క్షణంలోనే మొక్కింది. ఏ దేవుడికా మొర ఎక్స్‌ప్రెస్ టెలిగ్రాంలా అందిందో గాని ఆ మనిషి తన దగ్గరకే వచ్చాడు. –

"ఖాళీయేనా?" అడిగాడు.

"రా" గుడిసె వైపు దారితీస్తూ ఆశగా అంది.

"పద" ఆమె వెనకే అడుగేసాడతడు.

ఆకలికి, అవసరానికి; తనువుకి; మనసుకి; నిరాశకి; ఆశకి; పరిస్థితులకి మనుగడకి; కొద్ది క్షణాల పోరాటం అనంతరం బయటపడ్డాడా వ్యక్తి.

లోపలున్న కృష్ణవేణి చేతిలో పచ్చగా మెరుస్తూంది ప్రాణదాత. ఆమె మనసు ఆనందంతో ఉరకలేస్తోంది.

"ఇంక ఫర్వాలేదు మరి మూడు రోజుల వరకూ తను తినకపోయినా బిడ్డని బతికించొచ్చు" అనుకుంటూ ఏడుస్తూన్న బిడ్డవైపోసారి చూసి హడావుడిగా ఆ బిడ్డ అవసరం తీర్చే నిమిత్తం బయలుదేరింది.

ఆ ప్రయత్నం ప్రయాణంగా గుమ్మం వరకే సాగింది.

"ఏటే ఏటా తొందర? ఎటుపారిపోతున్నవే గుడిసే... లం..." సడన్ బ్రేక్ పడే మాటలతో ప్రయాణం అర్థాంతరంగా నిలిచిపోయింది. అంత బాధలోనూ అసంకల్పిత ప్రతీకార చర్యగా ఆ గొంతెవరిదో గుర్తించగలిగింది.

"ఏటే... ఊరోల్లందర్నీ నీ యేపు తిప్పుకుని ఆల్ల కాపురాలు కూల్దోసే రం... లం... పద టేసినికి. నిన్ను బొక్కల్దోసి కుళ్ళ బొడిస్తే గాని ఈ పని మానవు" అంటున్న ఆ కర్కశత్వం ముందు తల వంచక తప్పలేదు. మరోసారైతే సమాధానం చెప్పేదే. కాని ఇది సమయం కాదు.

"బాబూ! పోలీసు బాబు బేరాల్లేవు మూడ్రోజుల బట్టి..." ఇంకా ఏదో అనబోతున్నా విన్పించుకునే స్థితిలో లేడతడు. జబ్బ పట్టుకుని గొరగొరా లోపలికీడ్చుకెళ్ళి.

"తియ్! ఏ బొక్కలంట దాచినవో ఇయాల కలక్షన్. నిన్నక్కడికి తీసికెళ్తే ఆ తిండి తిని మరింత పొగరెక్కువౌతాది. నీ కలక్షన్ లాక్కుంటే తిండి లేక నువ్వే దారి కొస్తావ్" అంటూ చీర కుచ్చెళ్ళ నుంచి సిగ ముడి వరకు మోటుగా ఆమె దాచుకున్న వాటి కోసం వెదకడం మొదలెట్టాడు.

ఆమె బతిమాలుతూనే తప్పించుకోచూస్తోంది. తన శరీరమేమైనా కానీ అందులో దాచుకున్నదేదీ లేనే లేదు. ఇప్పుడు దాచుకున్నా ప్రయోజనం లేదు. అందుకే దానికంత ప్రాధాన్యత నివ్వదలచుకోలేదామె. కాని అంతకంటే ముఖ్యమైనది, తన బిడ్డ ప్రాణాలు నిలబెట్టే ఏకైక మార్గమైనదాన్ని అతడికందనివ్వకూడదు. అదే ఆమె తపన. అందుకే ఆ ఆరాటం.

ఆమె అందకుండా తప్పించుకుంటున్న కొలదీ అతడిలో కోపం అధికమైపోతూంది. ఎలాగైనా తన పంతం నెగ్గించుకోవాలనే పట్టుదల పెరిగిపోతూంది. వీరి పెనుగులాటతో సంబంధం లేనట్టు ఆ బిడ్డ ఏడుపు తారాస్థాయి నందుకుంది. ఆకలినే ఇంధనంగా చేసుకుని శక్తి పుంజుకుని జీర్ణమైన పైకప్పుని ఎగరకొట్టడమే ధ్యేయమన్నట్టు ఏడుస్తూన్న బిడ్డ గొంతు మరణభేరిలా కృష్ణవేణి గుండెల్ని తాకుతోంది.

అతడితో పెనుగులాడుతున్న కొలదీ ఉన్న అంత మాత్రం శక్తీ సన్నగిల్లుతోంది. కాని బిడ్డ ఆకలి ఈ అవకాశం దాటిపోతే తీరదు. పోనీ మరో మార్గమేదైనా ఉందా అంటే కష్టపడే ఓపికలేదు. అప్పడిగే స్థానం సంఘంలో తనకులేదు. అడుక్కుందామంటే ఛీత్కారాలు తప్ప చిన్న మెతుకు కూడా రాలదు. దోపిడికి

"నే నెంత రుచికరమైన కూరలు వండినా మావారు చీదరించుకుంటా రెందుకో?" నిట్టూర్చింది అమల.

"ఈసారి కూర వడ్డించేప్పుడు అది ఎదు రింటి కమల చేసిందని చెప్పు, లొట్టలు వేసుకుంటూ తింటాడు." నవ్వుతూ అంది విమల.

మాకం రమేష్ [మదనపల్లె]

గురికావడమే కాని దోచుకోవడం చేతకాదు తనకి. దయనీయమైన పరిస్థితుల్లో జాలితలచబడని వృత్తి తనది' ఆలోచనలకంటే బిడ్డ హెూరు. అంతకంటే అతడి జులుం ఎక్కువైంది. చివరికతడిదే పై చేయి అయింది. అతడి చేతికి చిక్కిన ఆమెను మానవ జాతి సమస్తం సిగ్గుపడే విధంగా తడిమి తడిమి ఆమె జీవితం లాగే నలిగి, తడిసి ముద్దయిపోయిన అయిదు రూపాయల కాగితాన్ని కసిగా ఖాకీజేబులో కుక్కుకున్నాడు. బలము జులుమే గెలిచింది. ఆకలి అలసత్వం ఓడిపోయింది.

విజయగర్వంతో నవ్వుతున్నాడతడు "పిచ్చివేషాలెయ్యక గుట్టుగా పడుండు. శాంతి భద్రతలకి లోపం రానియ్యక" అంటూ ముందుకడుగువెయ్యబోయాడు.

ఓటమి వలన కలిగిన అయోమయం వీడిన వెంటనే కర్యవ్యం గుర్తొచ్చింది. ఒక నిండు ప్రాణం ఇప్పుడా ఖాకీ జేబులో ఉంది. ఆ జేబుతో అతడు బయటికెళితే ఒక ప్రాణం కొడిగట్టేస్తుంది. అలా అయితే తను జీవితాంతం కుమిలిపోవాల్సొస్తుంది. అలాగే జీవితాంతం కుళ్ళి కుళ్ళి చచ్చేకంటే ఆ బిడ్డ చావు తన కళ్ళారా చూడకుండానే అతడితో పెనుగులాటలో తన ప్రాణంపోయినా ఫర్వాలేదనే నిశ్చయానికొచ్చింది. వెంటనే ద్వారం దగ్గరకొచ్చిన అతడి ముందు కెళ్లి అడ్డుపడింది. అలాంటి స్థితిలో కూడా బతిమాలుతూనే.

"బ్బాబూ! ఈసారి కొదిలెయ్యండి. మీకు పుణ్యముంటుంది. మూడ్రోజులబట్టి పాల్లేవు. ఆ బిడ్డ బతుకు కోసం ఎన్నో అవస్థలు పడి సంపాదించిన అయిదూ లాక్కోవడం మీకు న్యాయమా? దానితో మీకు ఒక సిగరెట్టు పేకెట్టు కూడా రాదు. అదీచ్చిండి బాబు. ఒక నిండు ప్రాణాన్ని నిలబెట్టిన పుణ్యాం బాబు మీకు' అంది అతడి కద్దుపడి జబ్బలు పట్టుకుని బలవంతాన ఆపుచేస్తూ.

ఆమె చర్యకి చికాకెక్కువైన అతడి చెవికవేవీ ఎక్కలేదు. ఒంటి మీదకెక్కిన గొంగళిని దులిపినట్లు ఒక్కసారి విదిలించి పక్కకి తోసేసాడు. ఆ విసురికి తలుపుగావాడే తడిక మూలపడిపోయింది. ఆ పెనుగులాటలో తలుపువారగా ఉంచిన తడిక అడ్డుగా ఉపయోగించే కర్రలకావిడిదుడ్డు ఆమె మీద పడింది. అది చూడగానే మరింక ఆలస్యం చెయ్యలేదామె. దాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుంది. పూనకం వచ్చిన దాన్లా ఊగిపోతూ ఆ దుడ్డు నెత్తింది.

అంతే!

తేరుకునే సరికి భయంకరమైన ఆర్తనాదంతో రెండుగా విచ్చిన తలలోంచి కారుతున్న చిక్కని రక్తం మడుగులో తన్నుకుంటున్నతడ్ని చూడ్డంతోనే విషయమర్థమైందామెకి. మరి ఆలస్యం చెయ్యకుండా అక్కడే నేలమీద ఏడుస్తున్న బిడ్డని చేతుల్లోకి తీసుకుని హృదయానికి హత్తుకుని బైటికి పరుగు తీసింది.

*****

"అలా బైటికొచ్చిన నేను పోలీసులకు లొంగిపోయాను. ఎందుకు లొంగిపోయానో తెలుసా? నా బిడ్డ బతుకు కోసం.

అసలు నాకు బతుకు మీద ఆశలేదు. కాని కోరని తోడుగా వచ్చిన ఆ బిడ్డ కోసమే నేను బతకాలి. బతకాలంటే మరే మార్గంలోను బతకలేను. ఒళ్లమ్ముకుని బతికినా నేను ఎన్నడూ ఎవర్నీ మోసగించలేదు బాధపెట్టలేదు. నా దగ్గరకొచ్చిన వారికి నా చైతనైన ఆనందాన్నే ఇచ్చాను. దానికి మెచ్చి వారిచ్చిన దాంతోనేను మేడలు మిద్దెలు కట్టలేదు. పంచభక్షపరమాన్నాలు తినలేదు. నేను గంజి తాగుతూ, నీళ్ల పాలతో బిడ్డని బతికించుకుంటూ బిడ్డ కోసం బతుకుతున్నాను. కాని నా బతుకు నన్ను బతకనివ్వకుండా ప్రతిసారీ డబ్బవసరమైనప్పుడల్లా తన లాఠీ జులుంతో బలవంతంగా దోచుకునే వాడు అతడు. అలా దోచుకున్నప్పుడల్లా వస్తులే మిగిలేవి మాకు" చెప్పడం ఆపి ఆగిందామె.

"అందుకని ఒక మనిషి నిండు ప్రాణాన్ని తీస్తావా అందునా డ్యూటీలో ఉన్న పోలీసుని. అది నేరమని తెలీదా?" కాస్త కోపం ధ్వనించింది జడ్జి గొంతులో.

ప్రాణం తియ్యడం నేరమా? కాదా? అని ఆలోచించే సమయం నాకా పరిస్థితుల్లో లేదు. అది న్యాయమని కూడా నేననడం లేదు. కాని నిత్యం హింసిస్తున్నా అతడ్ని నేనెప్పుడూ కాదనలేదు. అయితే డ్యూటీలో ఉన్న వ్యక్తి అన్నారే మీరు. కాని అతడెన్నడూ డ్యూటీ చేసినట్టు నాకన్పించలేదు. ఎందుకంటే నన్నెప్పుడూ కూడా కోర్టులో వ్యభిచారిణిగా నిలబెట్టలేదు. అలా నిలబెట్టినా చేసిన నేరానికి ప్రాయశ్చిత్తంగా ప్రభుత్వానికి కొంతడబ్బైనా కట్టాననే తృప్తియినా మిగిలేదు. కాని మాలాటీ వారి దగ్గరదోచుకుని తను జల్సా చేసుకునేవాడు. అయినా అడ్డు చెప్పలేదు. కాని బిడ్డ చనిపోయే స్థితిలో గుక్కెడు పాలకోసం ఎన్నో అవస్థలు పడి సంపాదించినది కూడా ఎంత ప్రాధేయపడినా కనీస మానవధర్మం లేక దోచుకోబోతే అన్ని ప్రయత్నాలు అయిపోయాక ఇంక అంతకంటే వేరే మార్గం నాకు కనబడలేదు.

ఎలాగూ ప్రాణం పోయే స్థితిలో కొచ్చేశాను. పోయే ముందు ఒక మంచి పనిచేయాలనిపించింది. అదీ ఏ పాపమెరుగని బిడ్డని బతికించుకోవడం కోసం. దాని కోసం అతి తక్కువ మొత్తానికి కూడా కక్కుర్తి పడే ఒక నరరూపరాక్షసుడ్ని అంతంచేసైనా బతికించుకోవాలి. అందుకే, అందుకేసార్! నేనీ హత్య చేశాను. ఇప్పుడు మీరే శిక్ష వేసినా ఆనందంగా అనుభవిస్తాను. నాకే కోరికలూ లేవు. కాని ఒక్క విన్నపం. ఆ బిడ్డ నెలాగూ మీరు ఎక్కడో దగ్గర పెంచుతారు. కాని ఆ బిడ్డ మీద నాలాటి దౌర్భాగ్యపు బ్రతుకుల నీడలు. ఆ రాక్షసుడి లాటి నీలి నీడలు పడనివ్వకండిసార్" అంది. ఆమె కళ్ల వెంట రెండు కన్నీటి చుక్కలు రాలి నేలపై పడ్డాయి.